

КРСТОПАТИ

Девни Пери

Глава 1 Индија

„Го добивте говорното сандаче на Грант Келер. Оставете порака и ќе ви се јавам колку што е можно поскоро. Благодарам.“

Звучниот сигнал што следеше по гласот на татко ми одекна низ звучниците на автомобилот.

„Здраво, тато. Само сакав да ти кажам дека стигнав.“
Па... речиси.

Звукот на гумите на асфалтот ми беше верен придружник во последните четири дена. Од Тексас до Монтана, километрите што веќе ги изброив во ретровизорот беа бескрајни. Останаа нешто повеќе од триесет минути до целта.

Но, сè уште не бев подготвена. Ми требаа уште километри.

„Те сакам“, додадов пред да го завршам повикот.

Џи-пи-есот се огласи, означувајќи дека се приближува излезот од автопатот за посочената рута. Не ми беа потребни упатства, ги бев внела само од навика.

Немав возено по тој пат многу години, но го знаев патот. И знаев дека штом ќе се качам на чакалестиот пат, мобилната мрежа ќе биде лоша, благо речено.

Токму тоа му се допаѓаше на татко ми во Монтана. Во еден момент си целосно поврзан со светот, а во следниот момент местото одлучува наместо тебе дека е време да ги

оставиш настрана твоите уреди. Како Монтана да знаеше дека не ја цениме нејзината убавина затоа што сме премногу фокусирани на екранот.

А Монтана беше прекрасна. Волшебна убавина.

Зелените полиња минуваа крај моите прозорци и се протегаа до подножјето на ридовите покриени со високи дрвја, зад кои можеа да се видат сините планини со снежно бели врвови.

Почувствував како утробата ми се крева во грлото кога стигнав до врвот на ридот и го видов знакот.

Одморалиште и ранч за говеда „Крејзи Маунтин“

И буквите и стрелката под нив беа избледени и речиси невозможно да се прочитаат од далечина. Белата боја беше испукана и оштетена од многуте жешки лета и студени зими.

Што ако се вратам назад?

Биг Тимбер беше на четириесет и пет минути од ранчот. Тоа беше гратче со повеќе барови отколку семафори, но имаше убав хотел. Можев да резервирам соба и да не одам на имотот „Хејвен“.

Или би можела да продолжам понатаму. Што ако продолжам по патот без да застамам?

Би било толку лесно само да го одминам излезот од автопатот, оставајќи го зад себе. Можам да останам на главниот пат и да видам кој град е следен. По толку години посета на Монтана, никогаш не го бев пропуштила тој знак. Ранчот за добиток „Крејзи Маунтин“ отсекогаш беше мојата последна станица.

И ова патување не можеше да биде поинаку.

Се натерав да ја тргнам ногата од педалот за гас и ја спуштив на сопирачката. Бев нервозна додека забавував за да свртам.

Штом гумите на автомобилот го допреа чакалот, почувствував како стомакот ми се стега.

Во текот на илјадниците километри што ги минав преку неделата, многу размислував за тоа што ќе направам и кажам. Но сега сите идеи, говорите што ги имав на ум, ми се лизгаа од мозокот и останаа да лебдат како честички прав што се креваа зад мене, сè додека ветерот не ги однесе.

Дали ова беше глупост? Дали бев дозволила љубовта на татко ми кон овој ранч да ми ја замагли проценката? Веројатноста дека членовите на семејството Хејвен ќе ме прифатат во своите животи беше многу мала, ако не и непостојечка.

Особено Вест.

Само од помислата на неговото име почувствував болка во срцето. Дали би ме мразел поради тоа што го правам? Веројатно.

Ми дојдоа на ум спомените од сите наши одмори во Монтана и останаа таму вртејќи се во круг. Ноките околу логорскиот оган кога јадевме маршмелоу, кога имав осум години. Деновите поминати берејќи диви цвеќиња кога имав девет години. Хартиените авиончиња на единаесет години. Скршеното срце на дваесет и три.

Но, што по ѓаволите правам таму?

Ова беше задача за татко ми, не за мене. Целата вознемиреност што ја чувствував беше само половина од неговиот ентузијазам. Беше јуни. Татко ми ја обожаваше Монтана во јуни и секогаш велеше дека нема подобро време да се посети. Тврдеше дека во лето планините Крејзи Маунтин му ја повикуваат душата со своите високи, назабени врвови.

Тој беше оној кој требаше да биде во Монтана. Тој беше вистинскиот човек за оваа работа. Сепак, јас бев таа што сега ги заобиколува дупките на овој мизерен пат.

„О, Боже“, промрморев, штракајќи со забите додека возев преку бескрајната низа тумби-румби по патот.

Кога последен пат бил израмнет патот? Го забавив мојот „ленд ровер дефендер“ до лазење, скршнувајќи од една на друга страна на патот, во потрага по најрамните

делови. Немаше ниту еден, па го стегнав воланот посилно и продолжив да возам.

До планините. До ранчот.

Патот се извиваше низ шумата. Го следеше наклонот на земјата, издигнувајќи се и спуштајќи се по ридовите и во клисурите, сè додека не стигна до реката Хејвен.

Оттаму, патеката го следеше текот на студената, кристално чиста вода. Реката беше премногу плитка, па во неа не можеше да плови ни пловка, но беше совршена за риболов со мушичка.

Си направив ментална забелешка да ја проверам листата со активности на веб-страницата на ранчот. Не се сеќавам дека видов риболов на неа... Можеби престанале да им ја нудат таа можност на посетителите.

Лакот што се протегаше по целата широчина на патот го означуваше влезот во имотот на семејството Хејвен. Дрвените трупци што го сочинуваа изгледаа исто толку истрошени како знакот на автопатот. Некаде во изминатите четири години, кафената боја беше почнала да се лупи, оставајќи ја само сивата подлога под неа.

На тие трупци, кои изгледаа исто толку истрошени колку што се чувствував и јас, им требаше повторно лакирање. Тоа беше нешто што го ставив на мојот список на обврски, заедно со повикот до градските служби да го израмнат чакалестиот пат.

Од двете страни на патот, црн добиток пасеше на полињата. Оградите што ги обрабуваа беа направени од бодликава жица поставена и затегната меѓу зелените челични столбови.

Оградите беа беспрекорни, што не ме изненади. Вест отсекогаш бил јасен во врска со своите приоритети кога стануваше збор за ранчот.

Би избркал гостин ако на кравите им треба соба.

„Дефендерот“ се заниша кога поминав преку оградата за добиток, ознаката што го одделуваше ранчот од одморалиштето.

Првата дрвена колиба покрај која поминав изгледаше напуштено. Празно. Тревата околу тремот беше многу висока и, како и лакот, бојата требаше да се освежи. Втората беше речиси иста.

Го ставив обновувањето на двете на мојот список. Список кој се чинеше дека расте со секое ново ротирање на гумите. Можеби беа само тие две колиби. Можеби сè друго беше подобро зачувано.

Моите надежи беа разбиени кога стигнав до третата колиба и видов дека можеби е уште полоша од претходните две. Еден од олуците беше паднал и висеше од покривот како шпагета. Цветните леи беа исполнети со високи трње.

Трите колиби покрај кои штотуку поминав беа најмалите и најстарите на ранчот. Тие отсекогаш беа малку застарени. Но, ова беа првите впечатоци, и доколку бев гостин, ќе размислував да го откажам престојот без претходна најава.

Не беше секогаш вака, нели? Или спомените ме лажеа? Вообичаено до овој момент од одморот, татко ми би треперел од возбуда што конечно е тука. Мајка ми и јас би биле подеднакво возбудени.

Дали нашата возбуда можеше да ја замагли реалноста? Дали тоа правело сè да изгледа подобро отколку што било? Посветло отколку што е?

Но денес не чувствував иста возбуда како некогаш. Стравот тежеше како илјадници тули во мојата утроба.

Додека минував покрај следната колиба, испуштив воздишка на олеснување што ја исполни целата кабина. Беше далеку од другите три и на прв поглед немаше видливи проблеми. На тремот висеше дури и корпа со виолетови и розови петунии.

Потоа дојде најголемата од приватните колиби. Освен еден површен поглед, не си дозволив да проверам во каква состојба е. Сè уште беше рано.

Сè уште не бев подготвена да се соочам со таа куќичка.

Затоа ги држев очите вперени во гостилницата и нејзиниот црвен лимен покрив. Нервите ми се роеја во стомакот како оси, пецкајќи и зурејќи, додека влегував на паркингот послан со чакал.

Гостилницата изгледаше пусто, со само два автомобили паркирани на влезот. Кога ја отворив вратата од мојот „дефендер“, ме пречека само песната на птиците и шушкањето на лисјата. Нема смеа. Нема разговор.

Каде беа сите гости?

Полека се свртев за да разгледам сè околу мене. Можеби одморалиштето беше запуштено. Можеби беше тивко. Но опкружувањето беше исто, а со него дојде и поплава од спомени.

Тапи спомени што ми ја одзедоа енергијата. Остри спомени што ме камшикуваа и ме раскинуваа на парчиња.

Ја ставив раката на градната коска, триејќи ја за да ја ублажам болката.

Не би можела да го направам тоа. Не би можела да останам тука. Да живеам тука. Што ли си мислев?

Привремено. Тоа ќе биде само привремено. Веќе бев направила избор. Имав направено договор.

Немаше враќање назад.

Затоа се упатив кон гостилницата, потпетиците ми се закопуваа во чакалот додека го преминував паркингот. Низ мојата блуза и широките панталони можев да го почувствувам ветрот, кој ми олабави една руса кадрица од косата што одбиваше да остане во јазолот кој го бев врзала тоа утро.

Скалите до тремот имаа пет скалила. Нозете ги чувствував потешки додека се качував по нив.

Колкупати се бев искачила по тие скали? Колкупати бев втрчала во лобито набрзина, насмеана, смеејќи се и целосно воодушевена само затоа што... сум таму.

Морав да ја впрегнам сета сила што ја имав за да го искачам последното скалило.

Штом ќе влезам, сè ќе се смени.

Ќе нема начин да се поништи она што е направено. Но, не можев да се вратам и не можев да си одам дома. Зашто немав дом.

Затоа, го исправив грбот и отидов до вратата, додавајќи уште неколку работи на списокот со обврски.

Тремот мораше да се измете и измие со машина под висок притисок. Треба да има столчиња тука, за да можат луѓето да седат и да уживаат во погледот. Најдобро би било да се изберат столчиња за лулање, црвени како покривот. Двојната врата исто така би изгледала убаво обоена во црвена боја.

Можеби црвената би станала препознатлива боја на одморалиштето. Темноцрвена, како крв.

Затоа што одморалиштето и ранч „Крејзи Маунтин“ ќе ми ја испие крвта. Ќе ја пие мојата пот.

Веќе имав пролеано премногу солзи таму.

Над вратата висеше знак со името на одморалиштето, врежано во дрво.

Одморалиште и ранч „Крејзи Маунтин“

О, Боже мој. Колку ужасно име. Како не сум го сфатила ова досега? Звучи како одморалиште за добиток. Место каде што можеш да донесеш крава и да уживаш цел викенд.

Имав подобро име на ум. Неговата промена би предизвикала голема дискусија. Прва од многуте, без сомнение. Најверојатно ќе изнервирам некого за помалку од еден час.

Вратата закрцка додека ја туркав рачката, шарките очајно имаа потреба од подмачкување. Ме пречека силен мирис на ванила штом влегов во лобито.

Немаше никој на пултот, па засвонив на сребреното свонче. Кога тоа се огласи, се наведнав кон свеќата што гореше покрај полицата за брошури и ја изгаснав.

Решив дека од овој момент, нема веќе евтини свеќи.

Лобито ми се стори помало отколку што се сеќавав. Дали отсекогаш беше толку старо? Не беше ли порано по... отворено? Посветло?

Можеби и не беше толку монотono. Можеби тоа е само мојот став.

Мојот позитивен, весел став беше навистина разнишан во текот на претходните четири години.

Па, барем лобито имаше рустикален шарм. Но, му требаше повеќе светлина. Дрвените панели беа темни, а единствената светлина во просторот доаѓаше од лустер од еленски рогови што висеше од таванот. Неговите светилки беа премногу мали и премногу жолти за тој простор.

Каде е рецепционерката? Повторно засвонив на свончето.

„Доаѓам!“ Викањето допре од некој далечен ходник. По една минута, се појави млада жена. Лицето ѝ беше врамено со црна коса, потстрижана над рамената. „Здраво. Како можам да ви помогнам?“

Ќ возвратив со насмевка и го прочитав нејзиното име на значката закачена на темносината поло-маица.

„Здраво, Деб. Јас сум Индија Келер.“

„Добре дојдовте во одморалиштето и ранч „Крејзи Маунтин“. Одморалиште. Ранч. За. Говеда. Луда. Планина.

Се стресувам. Името навистина мора да се смени.

Деб прелистуваше низ документите зад пултот, веројатно барајќи го моето име. Зарем немаше компјутер или „ајпад“? Сè беше запишано на хартија? Кога ја крена главата, очите ѝ беа замаглени од збунетост.

„Хм... дали имате резервација?“

„Не, не. Сакав да разговарам со Кертис.“

„Ох.“ Нејзиното тело се опушти. „Тукушто го видов во кујната. Ќе одам да го најдам и ќе му кажам дека сте тука. Госпоѓице...“

„Келер. Индија Келер.“

„Секако. Извинете“, рече таа претерано муртејќи се. „Не сум баш добра со имињата. Ќе се вратам веднаш.“

Се наведнав на пултот и го притиснав мостот на носот додека таа брзаше да излезе од рецепцијата. Потоа погледнав на часовникот. Четири и триесет. Сè уште беше рано. А вистинското мачење сè уште не ни започнало.

Беше 4:39 кога Деб се врати, со зацрвенето лице и без здив.

„Кертис доаѓа. Жал ми е. Тој замина без да го видам и морав да одам по него до амбарот.“

„Нема проблем. Додека чекам, може ли да изнајмам соба?“

„Ох. Хм...“ Таа трепна, потоа ја отвори фиоката и извади лаптоп. Значи таму бил. „Секако. Тука во гостилницата? Или би претпочитале приватна колиба?“

„Во гостилницата. Ве молам.“ Подоцна, ќе побарам куќичка. Но, прво морам да завршам неколку разговори.

Деб штотуку заврши со запишувањето на моите податоци кога слушнавме како некој си го прочистува грлото.

Кертис влезе во лобито облечен во валкани чизми, износени панталони и избледена зелена кошула со бисерни шноли наместо копчиња. Неговата седа коса беше повеќе бела, а фините линии на неговото лице се беа претвориле во длабоки брчки. Изгледаше слаб. Уморен. Тој куцаше. Зошто ли куцаше?

Последните четири години беа тешки за Кертис. Можам да го разберам. Можеби не се забележува тоа на мое лице толку колку на неговото, но тој не беше единствениот што е исцрпен.

„Здраво, Кертис.“

„Индија.“ Очите му омекнаа за дел од секундата, како да гледа стар пријател. Потоа сигурно се сети на причината зошто сум тука и љубезноста исчезна. Кертис ги стисна усните и ја крена брадата кон ходникот.

„Ајде да разговараме во канцеларијата. Деб, подготви соба за госпоѓица Келер. Заврши го тоа.“

„Веќе го правам тоа.“ Таа му упати разиграна насмевка и се фати за работа, тропкајќи со ноктите по тастатурата.

Тој не треба да нуди бесплатни соби на никого, дури ни на мене, си помислив. Но, ја задржав устата затворена и го следев неговиот несигурен чекор кон ходникот.

Поминаа години откако последен пат бев во тој дел од гостилницата. Погледнав низ сите отворени врати крај кои поминавме. Бања што требаше да се исчисти. Мала канцеларија покриена со прашина. Магацинот беше во целосен хаос.

Мојата листа на обврски продолжи да расте, а со тоа дојде и главоболката.

Кертис влезе во канцеларијата на крајот од ходникот - канцеларијата на аголот - и го вклучи светлото. Воздухот беше застоен. Светлината што продираше низ прозорецот ги истакнуваше честичките прашина. Собата не беше голема, но прозорците создаваа илузија на просторност. Рамките на прозорците ги вграмуваа зелените ливади и бујните шуми зад нив.

„Седни.“ Тој покажа кон работната маса од ореово дрво.

„Момчињата веќе доаѓаат. Ќе земам уште неколку столчиња. Дали сакаш да се напиеш нешто?“

„Не, благодарам.“ Му упатив пријателска насмевка. Тој не ми возврати со насмевка и замина.

Срцето ми скокна во грлото кога се приближив до директорската фотелја што беше уредно повлечена под бирото. Кожата беше студена и крута кога седнав. Лумбалниот дел беше премногу испакнат, а потпирачите за раце направени од тврда пластика. Или беше сосема нов канцелариски стол или беше поминало долго време откако некој седнал на него.

Со оглед на причината зошто бев таму, веројатно беше втората опција.

Се чувствував непријатно седејќи на оваа маса.

Се чувствував непријатно додека бев во таа канцеларија.

Се чувствував непријатно што сум во Монтана.

Кертис се врати во канцеларијата носејќи три преклопни столчиња под пазувот. Ги отвори и без церемонија ги фрли на подот, и секое од нив падна со силен, тап удар што ме натера да се згрчам.

Три столчиња. За тројцата Хејвенови. На погрешната страна од масата.

„Одам да, хм...“ Тој ја протна раката низ косата, која потоа остана да стои висејќи во воздухот. Потоа ја напушти канцеларијата без да ја доврши реченицата.

Непријатноста беше очекувана. И само ќе се влошува.

Чувствував како stomакот ми се стега во јазол додека чекав и не ги тргав очите од работната маса покриена со прашина. Ако разгледав наоколу, веројатно ќе најдев повеќе ставки за мојот список на обврски, кој веќе стануваше премногу долг.

Оној кој требаше да биде тука и да го направи ова беше татко ми, а не јас. Тој ќе знаеше што да каже за да ја смири напнатоста. Тој би знаел како да го ублажи ударот.

Кертис се врати со четири шишиња вода. Ги стави на бирото пред да земе едно за себе и седна на склопливиот стол најоддалечен од вратата.

„Благодарам.“ Зедев едно шише, го отворив капачето и отпив голтка. Кертис не ме ни погледна. Тој гледаше во шишето во својата рака. Во своите износени чизми. Се сврте кон прозорецот, додека со далечен поглед зјапаше во далечината.

Тишината се протегаше меѓу нас, непријатна како столчето на кое седев.

„Момците не знаат за ова.“ Објавата на Кертис не беше ништо повеќе од шепот, но како да ми го вресна тоа на уво.

„Ш... што?“

„Не знаев како да им кажам.“

Зачудена подзинав. „Значи не им кажа... ништо?“

Тој ја затресе главата.

О, по ѓаволите. Навистина?

Како можел да ја чува тајната? Дали тоа беше казна затоа што се обидов да го направам она што мислев дека е правилно? Дали имаше намера да ме натера да гледам додека им ги соопштува лошите вести? Или очекуваше јас да им кажам?

Чувствував како слепоочниците ми пулсираат со секое прашање што си го поставував. Главоболка што ќе се претвори во мигрена пред да заврши денот.

„Ќе им кажеш сè.“ Го исправив грбот и ја ставив раката со раширени прсти на масата.

Мојата маса.

Ова беше мојата работна маса.

Не бев гостин. Не бев само набљудувач. Бев во Монтана поради работа.

Бев во Монтана за да го правам она што ме беше научил татко ми.

Од тој момент, јас бев главна. И имав намера да го натерам Кертис да им каже на своите деца дека јас сум сопственик на одморалиштето и ранч „Крејзи Маунтин“.

„Ќе им кажам.“ Тој кимна со главата.

Кога видов како лицето му побледува, почувствував болка во срцето. Имаше повеќе од еден месец да им каже сè. Во која било друга ситуација, воопшто не би ми било жал. Што си надробил, тоа ќе си срка.

Но, ова беше Кертис. Човекот што ми беше помогнал да го јавам мојот прв коњ. Човекот што се беше спријателлил со татко ми. Човекот кој секогаш се грижеше моето семејство да има место за одмор.

Ако не беше во можност да го направи тоа, ако не можеше да им каже сè на Вест и Џекс, јас ќе го направев тоа наместо него.

Слушнав чекори во ходникот.

Седнав исправено, пулсот ми се забрза. *Диши. Вдиши и издиши.*

Четири дена на пат, размислував за овој момент, и сè уште не бев подготвена.

Не бев подготвена да се соочам со него.

„Татко?“ - се јави Џекс.

Уф. Воздухот ми беше исфрлен од белите дробови. Олеснувањето нема да трае долго, но ќе го искористам секој дел од секундата што можам.

„Тука сум.“ Кертис ги држеше очите вперени во прозорецот.

Џекс лежерно влезе во канцеларијата, нагло застанувајќи кога ме виде зад работната маса.

„Здраво. Извинете. Мислев дека татко ми е сам.“

„Здраво.“ Станав и ја испружив раката. „Индија Келер.“

„Мило ми е што се запознавме, госпоѓо.“ Тој ми го загледа лицето додека се ракувавме. „Или сме се сретнале и претходно?“

„Да, сме се сретнале“, кимнав со главата. „Но, тоа беше одамна.“

Последниот пат кога го видов, Џекс беше тинејџер, ја завршуваше последната година од средното училиште.

Дали се запишал на универзитет потоа? Или можеби работел во одморалиштето во текот на четирите години што поминаа во меѓувреме?

Џекс го пополнил неговото широко градено тело и ја изгубил младешката нежноста. Темноруса брада му ја покриваше вилицата. Имаше лесна насмевка. Шармантна. Нешто што не го делеше со својот брат.

Насмевките на Вест беа секогаш шармантни, но никогаш не доаѓаа лесно.

Џекс седна на столчето до татко си, потпирајќи го глуждот на коленото. Држењето на телото му беше опуштено, но очите му се стеснија, без сомнение прашувајќи се што правам на погрешната страна од масата.

„Што се случува овде?“

„Да го почекаме Вест“, рече Кертис.

Џекс промрмори во знак на согласност и зграпчи една од водите, испивајќи половина од шишето пред да се слушнат уште еден пар чекори по ходникот.

Рамената ми се кренаа до ушите, но ги спуштив со сила.

Моето лице доби рамнодушен израз, вештина што неодамна ја бев совладала. Изразот што Блејн го мразеше. Иронично, зашто нашиот брак беше причината зошто морав да го научам тоа.

Но, и покрај фасадата на неутралност, срцето ми чуваше сè побрзо и побрзо. Потоа престана. Штом се појави Вест, сè запре.

Светот стана заматен и заборавив да дишам. Боже, Вест изгледаше неверојатно. Енергичен и убав како денот кога се заколнав дека никогаш повеќе нема да го посетам ранчот. Темната коса му беше разбушавена. Беше малку заоблена, како да ја носел шапката со часови, а потоа ја прочешлал со прстите. Неговата извајана вилица беше покриена со кратка, густа, темна брада.

Крупното тело на Вест ја исполни рамката на вратата. Горните две копчиња на неговата муслинска кошула беа откопчани, а голата кожа под неа исончана и испотена. Имаше пар кожени ракавици пикнати во задниот џеб од фармерките „ренглер“.

„Што...“ Штом ме виде зад бирото, Вест нагло застана пред дури и да влезе. „Индија?“

Еднаш, одамна, живеев за да го чујам тој длабок, рапав глас.

„Здраво, Вест.“

Неговите кафени очи прошараа по моето лице, забележувајќи го секој детаљ. Потоа се спуштија на моите раце што одмораа на работната маса. На прстот на кој некогаш носев прстен со дијамант.

„Седни“, рече Кертис.

Погледот на Вест се сврте кон татко му. Што и да виде, го натера неговото тело да се напне, а вилицата му се стегна.

„Мислам дека ќе стојам.“

Зарем можеше да биде поинаку.

Немаше човек на планетата потврдоглав и попркосен од Вест Хејвен.

Кертис воздивна, како да ја очекуваше таа реакција од својот постар син. Тој кимна со главата, подголтна, но ништо не рече.

Дали ќе им каже? Или само ќе седи таму и ќе ме гледа?

Срцето ми чукаше толку гласно што бев сигурна дека и тројцата мажи можеа да го чујат.

Кертис го држеше вниманието насочено кон мене, како да игравме некоја игра. Кој прв ќе се скрши? Немаше намера ништо да им каже, нели? Кукавица. Ќе ме натера јас да го направам тоа.

„Татко?“ - праша Џекс. „Што...“

„Го продадов ранчот.“

Здивот што го задржував брзо ми излета од белите дробови, а температурата во канцеларијата нагло падна додека изјавата на Кертис се впиваше.

„Што е ова, по ѓволите?“ Џекс рипна од столот како исфрлен од експлозија и падна на колена лизгајќи ги по подот. „Си го продал ранчот?“

Целото тело на Вест зрачеше со бранови на леден бес, но тој не се помрднуваше. Само ги насочи очите кон мене, држејќи ме прикована за тој ужасен стол.

Кертис ја спушти брадата и успеа да кимне со главата. Срамот се чинеше дека толку силно притиска врз неговите рамена што се плашев дека расклатениот стол на кој седеше ќе попушти.

„Тебе?“ - Џекс покажа кон мојот нос. „Тебе ли ти го продаде?“

„Да“, одговорив, а очите сè уште ми беа вперени во Вест.

„Што значи тоа?“ - праша Џекс. „Ќе мораме да си одиме оттука? Дали ги изгубивме нашите работни места? И нашите домови? Што се случува, по ѓволите?“

Прашањата на Џекс ја исполнија канцеларијата додека го гледав брат му.

Кога бев помлада, погледот на Вест ме правеше нервозна и немирна. Но, потоа сфатив дека тој е таков.

Вест се загледуваше кога не знаеше што да каже. Затоа му возвратив зјапајќи во неговото лице.

Дури и лут и збунет, Вест беше прекрасен. И ох, колку го љубев некогаш.

Го сакав Вест Хејвен толку многу што не можев да гледам јасно. Толку многу, што би се откажала од сè и сешто за да бидам покрај него.

Колку бев глупава.

„Вест.“ Џекс го удри по раката. „Кажми нешто.“

Но, Вест не рече ништо. Ќе си заминеш без да каже збор. Ќе молчи за да бидеш сигурен дека не кажал погрешни зборови. Оние што најмногу болат.

И секако, во еден момент погледнав право во неговите огнени лешникови очи.

Во следниот момент, веќе гледав во неговиот грб, отако се сврте и исчезна.

„По ѓаволите“, рече Џекс, брзајќи надвор од канцеларијата по стапките на братата си.

Чекав додека не престанаа да се слушаат нивните чекори во ходникот.

„Требаше да им кажеш, Кертис.“

„Бев убеден дека вака ќе бидеш подобро. Сметав на тоа што ќе бидеш тука за да се осигурам дека нема да кажам премногу.“

Дали тоа беше закана?

„Имаме договор, Кертис.“ Договор што го обврзуваше да си ја држи устата затворена.

„Добро сум запознаен со договорот, Индија“, промрморе тој. Потоа скокна и си замина.

Тишината се врати полека, како пердув што лебди надолу и слетува на земја. Чекав да се смирам, срцето да

престане да ми бие гласно, а потоа конечно почнав да разгледувам низ канцеларијата.

Немаше полици. Немаше фотографии. Немаше документи ниту лаптоп. Ништо лично, освен една слика од другата страна на масата.

Тоа беше акварел од глава на коњ. Заплетканата грива му паѓаше преку едното око. Нијансите на кафена, златна и 'рѓаво-црвена совршено се мешаа.

Се загледав во коњот додека го вадев мобилниот телефон за да го повикам татко ми.

„Го добивте говорното сандаче на Грант Келер. Оставете порака и ќе ви се јавам колку што е можно поскоро. Благодарам.“

„Па, тато. Работата се заврши... Веќе бидна. Ќе ти кажам сè подоцна.“ Го завршив повикот и го оставив мобилниот телефон на масата.

Ова беше погрешно. Сè беше погрешно.. Не требаше да се вратам во Монтана.

„Што по ѓволите правам тука?“ - прошепотив. Коњот немаше што да ми одговори.

Глава 2

Индија

На 8 години

„Одморалиште и ранч за говеда ‘Крејзи Маунтин’.“ Прочитав во брошурата што беше на трпезариската маса во колибата. „Колку кул име, нели, тато?“

Тој промрмори во знак на согласност, лежејќи на каучот. Очите му беа затворени, главата потпрена на две кафени перници.

„Индија, татко ти ќе одмора до вечерата.“ Мама ми ја зеде брошурата од моите раце и ми пикна кадрица зад увото. „Зошто не излезеш надвор и не го запознаеш местото подобро? Видов лулашка до гостилницата.“

„Не сакам да излегувам надвор.“ Воздивнав. „Дали навистина морам да одам?“

„Не. Можеш да излезеш надвор или да одиш во твојата соба и да читаш.“

„Мамо“, зацивкав. „Книгите што ги донесов се здодевни.“

„Тогаш излези надвор.“

Речиси ги превртев очите. За малку. Но, таа се лутеше кога го правев тоа. „Дали има други деца таму?“